

עיה:

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(6) ר"מ מ"ו, (8) נגלה
דל"ל רכ"א, (9) שנת ער:
יומא ט"ז, (7) נרות נג:
(ע"ש) שנת טו: (ע"ש)
(8) שמואל י"ג.

על שפך הדשן ישרף. סיפא דההוא קרא דכנת זהו כגש הוא:
אע"פ שאין שם דשן. דלא תימא אדשן קפיד רחמנא לשרופו על
מקום שהיו מולידין שם דשנו של מונח החילון כדכתיב (ויקרא ו)
והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה ואם יטול הדשן משם לא ישרפנו
שם קמ"ל ישרף מכל מקום: אע"פ

תלמוד לומר ולקח וגו' משעת לקיחה בעיני דניהו נחלים.
וא"ת אפילו לא כתיב ולקח אלף גחלי אש ידעין דניהו
גחלים בשעת לקיחה דלעילוי לגוי לא אילטרין דשמעין ליה מק"ו
ומה לפני מלך כו' וע"כ מוקמינן ליה לשעת לקיחה וי"ל דודאי לא
כריך קרא משום הכי אלף דלא אפטר
למחוז ע"כ אלף ולקח:

תורה אור השלם
1. והוציא את כל הפר
אל מחוץ למחנה אל
קצוץ סהר אל שפך
הדשן ושרף אותו על
עצים כאש על שפך
הדשן ושרף:

על שפך הדשן ישרף אמרי ההוא ישרף
מיבעי ליה לכדתניא ישרף אע"פ שאין שם
דשן ישרף אע"פ שהצית האור ברובו רבינא
אמר ברוך ותני זמכות אש אין לי אלא
שנוכה באש ובגחלת נכה ברמין בסיד רותח
ובגפסים רותח ובכל דבר הבא מחמת האור
לאיתו חמי האור מניין ת"ל מכה מכה
ריבה רבא רמי מי אמר ר' גחלים איקרו אש
ורמינהו גחלי יכול עוממות ת"ל אש אי אש
יכול שלהבת ת"ל גחלי הא כיצד מביא מן
הלוהשות (אלמא גחלים לא איקרו אש אמרי)
והא גופא קשיא אמרת גחלי יכול עוממות
אלמא לוחשות אש ניהו אימא סיפא אי אש
יכול שלהבת ת"ל גחלי אלמא אפילו לוחשות
לאו אש ניהו ואמר רב ששת הכי קתני גחלי
יכול בין עוממות בין לוחשות ת"ל אש אי אש
יכול שלהבת ת"ל גחלי הא כיצד מביא מן
הלוהשות מ"מ גחלים לא איקרו אש קשיא
לרבי אמר אבי תרין הכי גחלי יכול עוממות
ולא לוחשות ת"ל אש אי אש יכול רצה
שלהבת יביא רצה גחלת יביא ת"ל גחלי
הא כיצד מביא מן הלוהשות אמר ר' רבה
רצה גחלת יביא רצה שלהבת יביא שלהבת
בלא גחלת היכי משכחת לה בגון דשפיה
למנא משחא ואחלי ביה נורא ההוא למה
לי קרא למעוטי ה' השתא לפני מלך בשר
ודם אין עושין כן לפני מלך מלכי המלכים
הקב"ה לא כל שכן אלא אמר רבא תרין
הכי גחלי יכול עוממות ולא לוחשות ת"ל
אש אי אש יכול יביא מוחצה גחלת ומחצה
שלהבת אדעייל לגובאי הוי כוליה גחלת
תלמוד לומר ולקח מלא המחנה גחלי אש

יכול את מקומו. ולא סגי ליה
בקליפה לפי שהרוטב נבלע
וימר בתוכו. ואם תאמר נגע בחרסו
של תנור אמאי סגי ליה בקליפה הלא
הרוטב שם באומו מדי קליפה נבלע
נפסקא עד כדי שיעול את מקומו כמו
נטף מרוטבו וחור אליו וכל דבר
הנאסר בל"ל דק"ל דליתו נאסר אלף
עדי קליפה מממת הרוטב שבו יאסור
כדי כדי שיעול את מקומו ואיכא
לחוקמא בשאין רוטב כי אם מעט
ומעט רוטב אינו אוסר כל כך
כדאמרין בגמ' שאני סיכה דמשהו
ענדי לה: ואם צ"ה הוא יקאף
אחרי הציון. ככל ענין מיירי בין חס
בין זנון דממתן שהוה כך נולע
אע"פ שאינו חס דדומיא דמי קמי:
לפי שאין טוביין מעשר שני
בירושלים. פירש בקונטרס

2. או ישרף ב"ה יקרה בערו
מכות אש וקיימה שנות
המקור בחרת ולקח
אדמנות או לקנה.
ויקרא י"ב
3. ולקח מלא המחנה
גחלי אש יכול שלהבת
מלפני וי ופלא דקפיו
קשרת סמיך דקיה ודביא
נבית לפרכתו.
ויקרא טו יב
4. ארזים לא יקמחו בגן
אלהים בירושלם לא דבטו
אל ספקיהו ותרמינן לא
קיה כפארתיי כל עץ בגן
אלהים לא דקיה אילו
קפיו: ויוקאל לא ח

דמי יכנה מנן הדין ונתתה כנסף
כתיב וקשא לר"י דהא קרא נפדיין
מיירי שמוילאו מקדושו ומחללו על
דבר אחר אבל הכא אפילו לאוכלו
נקדשו דלפי בקונטרס גופיה והכי
נמי משמע לישנא דמוכרין מלגל
קמי מחללין ויש ספרים שכתוב בהן
שאין פודין אבל רש"י כתב שאין
מוכרין ונראה לר"י דבירושלים גזרו
מדרכין מכירה אטו פרייה דאסור
מן המורה ולרשב"א נראה דלא
אסרו מכירה אלף משום זיוון
מזהו דכתב גרש מסכת מעשר
שני (פ"א מ"ה) שאין מוכרין אותו ואין
ממשנין אותו ואין שוקלין כנגדו:
מן

רבינו חננאל
רבינא מתוך אליבא דרבי
הכי מכות אש אין לי
אלא שנוכה באש ובגחלת
נגח ברמין כו' ש"ס גחלת
אש היא. רבא רמי מי
אמר רבי גחלת אש היא.
והתניא ולקח מלא המחנה
גחלי אש יכול שלהבת
ת"ל גחלי אש את כיצד
כו'. מוקמינן יכול שלהבת
ת"ל גחלי אש בכלל
דגחלים לאו אש ניהו.
ושנין הכי קמי גחלי
יכול עוממות ולא לוחשות
ת"ל אש בכלל שהגחלים
הלוהשות הן אש. שלהבת
כלא גחלת כתר מירשנהו
לפעלה. ואסוקא גחלים
עוממות מלשון ארזים לא
עמטוהו. איכא ירום וכו'.
נגע בשר הפסח בחרסו
של תנור, נבלה מן החרס
ולא מן האש, לפיכך יקף
אחרי מקום. איתמר חס
לתוך חס כגון בשר חס
בחלב חס דברי הכל אסור.

הגהות הב"ח

(6) נבשר על בני חברה
(שאלן פודין) תל"מ וכו'
ק"ה שאין מוכרין:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואם צ"ה:
השתדד שהיא ר"י ש"י
חולין לו: מוס' ד"ה אבל
נגלה:

מוסף רש"י

ארזים לא עמטוהו. לא
המטיב מרחיבו להיות הם
נאים ממנו (שבת טו):

מיקרו אש ובי מתי התם ממונח החילון לפני ולפנים הוה ליה כולה גחלת דלילו לעילוי הכי לא אילטרין מיעוטא לפני מלך בשר ודם אין
מביאין אוד כשלהבתו מפני שמעלה עשן וכי אילטרין מיעוטא לשעת לקיחה אילטרין: ס"ל כו'. משעת לקיחה להוי גחלי אש ואין שלהבת
משמע גחלי אש: ארזים לא עמטוהו. לא הבהו את מרחיבו לפי שהיה נאה מכל חילנות ועל חירס מלך זור נאמר: ברתני נגע בחרסו של
סנור וכו'. נגע הפסח בחרסו של תנור: יקלוף. מן הפסח מקום שנגע בתנור כדמפרש בגמ' שכתב של שם מחוס התנור ולא ללי אש הוא
כדאמרין לעיל (ע"ה) משום שנאמר (ז' א) אש לוי אש שני פעמים למעוטי תנור שגרפו ומרס הדפנות גרוף ועימד הוא: נטף. בתנור מרוטב על החרס:
וחור אליו. שחור שומן שנחמם מן החרס ונבלע בפסח: יעול אש מקומו. דלא סגי ליה בקליפה אלף דנטילה יפה יפה צעוני דשומן נבלע
בתוכו הרבה ואתו שומן בתוכו מן החרס (היה): נטף מרוטבו על הפסח. מפרש בגמ' (טו). כסולת רותמת דמטוי רוטבו: מחוס הסולת והוי ללי
ממת דבר אחר ואסור למיכליה לההוא רוטב שבתוך הסולת משום אל תאכלו כי אם ללי אש הילכך יקמוץ את מקומו וישרוף אותו קומץ כשאר
קדשים פסולין: אש חי ידחתו. דלא צלע: ללי. נעי קליפה משום דצלע: אין מוכרין מעשר שני בירושלים. ואפילו לאוכלו שם בקדושה כדי
ירבה ממך הדרך ונתתה כנסף כמי (דברים יד): גב' חס לפוך חס. בשר רותח לתוך חלב רותח או אחד של איסור ואחד של היתר:
אסור